

Denna rapport behandlar skyddsrumssystemets och varningssystemets framtida inriktning och utformning sett mot bakgrund av det förändrade militärstrategiska läget. Såväl tekniska, administrativa som ekonomiska konsekvenser belyses i redovisningen.

Det konstateras att nuvarande skyddsrumssystem är ändamålsenligt och bör tjäna som ett samlande system för alla delmoment som skall räknas till verksamheten med att skapa ett fysiskt skydd för befolkningen. Sålunda bör systemet för planering av skyddade utrymmen utgöra en del i skyddsrumssystemet där samordningsvinster kan göras om samma administrativa rutiner och tekniska principer får gälla över hela systemet. Det konstateras att besparingar kan göras genom ytterligare typisering och schablonisering samt undvikande av speciallösningar.

Avgörande för kostnaderna är hur gränsdragningen för skyddsrumsområdena görs. Minskar dessa i omfattning och antal minskar också kostnaderna. Samtidigt kan kraven på räddningstjänsten öka som en följd av att de, jämfört med skyddsrum, tekniskt underlägsna skyddade utrymmena i stället ökar i antal. Gränsdragningen skall göras tydlig och det skall anges att i områden där skyddsrum skall byggas också skall finnas utrustning för utomhusvarning.

Det är viktigt att dessa anläggningar sköts med underhåll under hela sin livslängd (ca 50 år), oavsett var de är belägna. Underhållsansvaret bör ligga på ägaren av skyddsrummet eller anläggningen. Ytterligare investeringar i befintliga anläggningar skall dock göras endast inom skyddsrumsområden.

För hela skyddsrumssystemet bör finnas ett system för certifiering och kontroll så att samhället kan försäkra sig om att rätt skyddsvärde erhålls och vidmakthålls. Särskilt kompetenta personer bör kunna certifieras för att intyga detta.